

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

O. G.,

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-98227-4/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-98227-4/SO-2014, a usnesení Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 30. 4. 2014, č. j. OAM-60584-8/DP-2013, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 16. 12. 2013 u Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb. Původní povolení bylo žalobkyni uděleno pro období od 15. 2. 2013 do 14. 2. 2014. Dne 16. 12. 2013 Ministerstvo vnitra žalobkyni vyzvalo k odstranění vad žádosti, mimo jiné k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, jakožto náležitosti podle § 31 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K tomu byla žalobkyni stanovena lhůta 90 dnů. Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2014, č. j. OAM-60548-8/DP-2013, bylo následně celé řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu, že žalobkyně do dne vydání tohoto usnesení i přes výzvu nedoložila doklad o ubytování.
2. Žalobkyně proti tomuto usnesení podala dne 19. 6. 2014 odvolání, v němž uvedla, že když doplňovala jiné doklady k žádosti, tak upozornila úřednici na to, že v předešlém řízení (týkajícím se povolení k dlouhodobému pobytu) doložila originál potvrzení o zajištění ubytování s platností na delší dobu (dostatečnou i pro současné řízení). Úřednice měla žalobkyni sdělit, že informaci ověří a bude žalobkyni informovat. Žalobkyně současně s odvoláním doložila nové potvrzení o zajištění ubytování, a to s platností do 14. 2. 2015.
3. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla, přičemž k tvrzení žalobkyně, že úřednici Ministerstva vnitra upozornila na potvrzení o zajištění ubytování, které předložila v předešlém řízení, nemá žádnou oporu ve správním spise. Současně žalobkyni později předložené potvrzení o zajištění ubytování vyhodnotila jako nepřipustnou novotu v odvolacím řízení (viz zásada koncentrace správního řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně předně namítá, že řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání bylo zastaveno nezákonně, neboť v rozporu s tvrzením žalované i Ministerstva vnitra doložila potvrzení o zajištění ubytování. Své tvrzení ale nemůže doložit, protože Ministerstvo vnitra nevydávalo potvrzení o přijetí k žádosti dodatečně doplněných dokumentů. Žalobkyně uvádí, že k žádosti dodala originál původního potvrzení o zajištění ubytování; pro účely odvolání si následně musela opatřit nově vydané potvrzení o zajištění ubytování (datováno k 28. 5. 2014).
5. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaná postupovala příliš formalisticky, když na základě § 82 odst. 4 správního řádu, který upravuje koncentraci ve správním řízení, nepřihlédla k potvrzení o zajištění ubytování, které žalobkyně předložila až po vydání usnesení o zastavení řízení. Podle žalobkyně tak žalovaná postupovala v rozporu s vlastní správní praxí, neboť v jiných řízeních nepřistoupila k takto striktní aplikaci zásady koncentrace, a to s odkazem na princip dobré správy zakotvený v § 6 odst. 2 správního řádu.
6. Dále žalobkyně uvádí, že řízení o její žádosti bylo nezákonně zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž takový postup je podmíněn nečinností žadatele. Žalobkyně ale nečinná nebyla (jak je uvedeno výše). Odkazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 57 A 47/2014-46; v tomto rozsudku krajský soud vyčetl stejné žalované, že nesprávně zastavila řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu namísto toho, aby postupovala podle speciální úpravy obsažené v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobkyně dále uvádí, že byly porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a dále že v rozporu s 50 odst. 2 a 3 nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 6. 2016 uvedla, že se plně odkazuje na své rozhodnutí. Podle žalované byly v řízení splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; rovněž žalovaná správně nepřihlédla k novým podkladům v souladu se zásadou koncentrace podle § 82 odst. 4 správního řádu.

III.

Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu se podává následující.
10. Žalobkyně podala dne 16. 12. 2013 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Téhož dne Ministerstvo vnitra vydalo výzvu k odstranění vad žádosti (č. j. OAM-60548-3/DP-2013), ve které žalobkyni vyzvalo k doložení *cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a dokladu o účelu pobytu na území*; k doložení těchto podkladů byla žalobkyni stanovena lhůta 90 dnů od doručení výzvy (tj. do 17. 3. 2014). Současně Ministerstvo vnitra usnesením řízení o žádosti žalobkyně přerušilo (č. j. OAM-60548-4/DP-2013), a to na dobu stanovenou ve výzvě k odstranění vad žádosti.
11. Dne 26. 2. 2014 žalobkyně doložila cestovní doklad, jehož kopie byla založena do správního spisu. Dne 27. 2. 2014 bylo Ministerstvu vnitra doručeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 12. 2. 2014, kterým bylo žalobkyni prodlouženo povolení k zaměstnání na dobu od 15. 2. 2014 do 14. 2. 2015.
12. Dne 24. 4. 2014 vydalo (vypraveno dne 29. 4.) Ministerstvo vnitra vyrozumění o pokračování v řízení (č. j. OAM-60548-7/DP-2013).
13. Dne 30. 4. 2014 vydalo (vypraveno dne 2. 5. 2014) Ministerstvo vnitra usnesení, jímž řízení o žádosti žalobkyně zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (č. j. OAM-60548-8/DP-2013). Toto usnesení bylo neúspěšně doručováno zmocněnému zástupci žalobkyně p. S. L. Žalobkyně usnesení následně osobně převzala dne 16. 6. 2014.
14. Dne 9. 6. 2014 žalobkyně doložila potvrzení o zajištění ubytování datované k 28. 5. 2014. Podle tohoto potvrzení má žalobkyně zajištěno ubytování na dobu do 14. 2. 2015; žalobkyně rovněž ustanovila novou zmocněnou zástupkyni pro řízení, paní L. I.
15. Dne 19. 6. 2014 žalobkyně podala odvolání (doručeno Ministerstvu vnitra dne 20. 6.).
16. Později (v mezidobí mezi podáním odvolání a rozhodnutí žalované o něm) doložila žalobkyně opakovaně prodloužené potvrzení o zajištění ubytování. Dne 18. 2. 2015 doložila potvrzení s platností od 14. 2. 2015 do 15. 2. 2016. Dne 19. 11. 2015 potom doložila další potvrzení s platností od 2. 11. 2015 do 2. 11. 2017.
17. Ve spise se nenachází úřední záznam o žalobkyní tvrzeném telefonátu s úřednicí správního orgánu prvního stupně.
18. Městský soud v Praze si rovněž vyžádal správní spis vedený Ministerstvem vnitra pod sp. zn. OAM-03661/DP-2013 ve věci předešlé žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (v rámci tohoto řízení bylo žalobkyni pobytové oprávnění prodlouženo na dobu od 15. 2. 2013 do 14. 2. 2014).
19. Z obsahu tohoto správního spisu městský soud zjistil, že v rámci předešlého řízení žalobkyně předložila potvrzení o zajištění ubytování a to na dobu od 25. 7. 2013 do 25. 7. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV. Posouzení žaloby

20. Městský soud v Praze (dále také jen jako „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených žalobních námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Městský soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání; žalobkyně na výzvu soudu, zda s tímto postupem souhlasí, nereagovala, žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že s tímto postupem souhlasí.
22. Podle ust. § 37 odst. 2 věta poslední správního řádu, musí podání kromě jiného obsahovat [d]alší náležitosti, které stanoví zákon.
23. Podle ust. § 45 odst. 1 správního řádu, [ž]ádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2.
24. Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu, [n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
25. Podle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, [k] žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). K žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání je cizinec povinen předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.
26. Podle § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, [k] žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit
 - a) cestovní doklad,
 - b) doklad potvrzující účel pobytu na území,
 - c) prostředky k pobytu na území (§ 13),
 - d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území,
 - e) fotografie; to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince.
27. Podle § 44 odst. 4 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, [p]ovolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo vydává s dobou platnosti odpovídající době uvedené v povolení k zaměstnání.
28. Podle § 44a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014, [d]obu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. a), b), e) až i).
29. Podle § 4 odst. 4 správního řádu, [s]právní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.
30. Podle § 6 odst. 2 správního řádu, [s]právní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatrování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

31. V posuzované věci se jako stěžejní jeví tvrzení žalobkyně, že Ministerstvu vnitra ve skutečnosti dodala potvrzení o zajištění ubytování na požadovanou dobu. Ministerstvo vnitra přitom rozhodlo o zastavení řízení o prodloužení pobytového oprávnění žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu právě z toho důvodu, že žalobkyně takové potvrzení i přes výzvu nedodala. Uvedené tvrzení žalobkyně je přitom podle městského soudu třeba vztáhnout k argumentaci, kterou uvedla v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (viz bod 2 shora). Žalobkyně v odvolání uvedla, že potvrzení o zajištění ubytování dodala Ministerstvu vnitra již v předchozím řízení (v rámci něhož jí bylo uděleno pobytové oprávnění na dobu od 15. 2. 2013 do 14. 2. 2014) a toto potvrzení má dostatečnou platnost i pro účely aktuálního řízení.
32. Městský soud k uvedené námitce v obecné rovině konstatuje následující. Zákon o pobytu cizinců, konkrétně jeho ustanovení § 31 odst. 1 ve spojení s § 35 odst. 2 v rozhodném znění, žadateli o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem zaměstnání) stanovuje povinnost k žádosti předložit určité dokumenty, mimo jiné *doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území*. Správní soudy již v minulosti dospěly k závěru, že v řízení o žádosti leží primární odpovědnost za obstarání podkladů, které zákon ukládá žadateli předložit, právě na žadateli; on musí v tomto ohledu vystupovat vůči správnímu orgánu aktivně, jinak se vystavuje riziku, že jeho žádost bude zamítnuta, resp. o ní vůbec nebude rozhodnuto. Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-24, shrnul předchozí judikatorní závěry k této otázce.
33. Výše řečené nicméně neznamená, že by byl žadatel vždy nutně povinen zákonem vyžadovaný podklad správnímu orgánu předložit „fyzicky“. Své procesní povinnosti může – v závislosti na okolnostech – dostát i jiným způsobem. Na zřeteli je třeba mít zejména základní zásady činnosti správních orgánů, konkrétně zásadu, že správní orgán *umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy* podle § 4 odst. 4 správního řádu a zásadu hospodárnosti čili zásadu procesní ekonomie zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Podle této zásady má správní orgán dbát o minimalizaci nákladů, které jsou spojeny s konkrétní správní činností a dotčené osoby zbytečně nezatěžovat. Uvedená zásada přitom směřuje stejnou měrou jak „dovnitř“, tak „vně“ veřejné správy (tedy týká se, jak nákladů vynakládaných správními orgány, tak nákladů vynakládaných dotčenými osobami). Tato zásada je dále v citovaném ustanovení v dílčím ohledu konkretizována, § 6 odst. 2 správního řádu dále stanoví, že vyžadovat podklady od dotčených osob lze, pouze pokud tak stanoví zákon. Současně stanoví, že *[]že-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit*. Posledně uvedené pravidlo přitom nelze chápat restriktivně v tom smyslu, že by se týkalo výlučně podkladů, které lze získat z „úřední evidence“, resp. že by (*a contrario*) vylučovalo možnost obdobného postupu i v případě jiných podkladů, které má správní orgán k dispozici. Takový výklad by byl zcela formalistický a ve výsledku v rozporu se zásadou hospodárnosti a zásadou podle § 4 odst. 4 správního řádu, které se mají v postupu správního orgánu prosazovat.
34. V důsledku uplatnění citovaných zásad je naopak třeba dovodit, že dotčená osoba (které speciální zákon ukládá předložit určité podklady) může po správním orgánu požadovat, aby využil i jiné podklady, které již má ve své dispozici, a to za předpokladu, že na tyto podklady dostatečně určité odkáže. To ovšem pouze v případě, že tím – podle konkrétních okolností případu a v souladu se zásadou hospodárnosti – správní orgán zbytečně nezatíží nad rámec nákladů, které by musela na opatření těchto podkladů vynaložit ona sama.
35. Typicky se bude jednat o situaci, kdy bude žadatel (podle speciálního zákona) povinen správnímu orgánu předložit určitý podklad, ten ale již bude mít správní orgán k dispozici, neboť ho týž žadatel přeložil v rámci jiného řízení (a bude založen v příslušném správním spise). Pokud tedy žadatel dostatečně určité označí, kde (v jakém spise) se požadovaný podklad nachází, potom je na

správním orgánu, aby ho v označeném spisu vyhledal. Žadatel tedy takovým (dostatečně určitým) odkazem dostojí své zákonné povinnosti. Účelem právní úpravy totiž není žadatele formalisticky zatěžovat povinností opakovaně předkládat tytéž dokumenty, ale zajistit správnímu orgánu dostatek podkladů pro to, aby mohl ve věci rozhodnout. Uvedený závěr přitom nelze považovat za kategorický, stěžejní je v tomto ohledu vždy hledisko hospodárnosti; jeho užití je rovněž omezeno účelem, pro který předložení určitého podkladu zákon vyžaduje.

36. K podobnému závěru již v minulosti dospěl Nejvyšší správní soud ve věci, která se týkala povinnosti žadatele doložit stavební dokumentaci v řízení podle stavebního zákona. Tuto stavební dokumentaci měl přitom příslušný správní orgán již k dispozici z předešlého řízení a žadatel na ni sám odkázal. Z hlediska procesní situace se tedy jednalo o obdobný případ jako v právě posuzované věci. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 46/2011-6, Nejvyšší správní soud konstatoval (zvýraznění doplnil městský soud): „V obecné rovině má Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud za to, že požadovat předložení dokumentu, který již má správní orgán, i když v jiném správním spise, k dispozici, by bylo nepřijatelným formalismem. Za situace, kdy stavebník výslovně odkáže na konkrétní projektorou dokumentaci, která je založena v jiném spise vedeném u téhož správního orgánu, nemusí stavebník totožnou projektorou dokumentaci znovu předkládat. Povinností správních orgánů, plynoucí z obecných ustanovení správního řádu je nebránit účastníkům správních řízení v uplatňování jejich práv, tedy nevytvářet takové podmínky v řízení, které by uplatňování práv znesnadňovaly, či dokonce znemožňovaly. Správní orgán je současně povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby řízení probíhalo hospodárně bez zbytečného zatěžování účastníků, přičemž finanční náklady na pořízení projektoré dokumentace nejsou zanedbatelné.“ A dále: „Pokud však správní orgán má dokumenty k dispozici a účastník na ně odkáže, nic mu nebrání v tom, aby je vedl jako součást dvou správních spisů, např. s pomocí kopií či odkazu ve spise na umístění originálu či připojením spisu. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že takový postup naplňuje požadavek „fyzického“ předložení dokumentace, otázka úrovně a dostatečnosti obsahové stránky dokumentace je pak věci posouzení správního orgánu v konkrétní věci.“
37. Nejvyšší správní soud potom uzavírá: „*V souladu s obecnými zásadami správního řízení je správní orgán povinen umožnit účastníku řízení uplatňovat jeho práva a dbát na hospodárný postup řízení. Výklad povinností stanovených § 110 odst. 2 stavebního zákona, i dalších souvisejících ustanovení, zejména správního řádu, nelze vykládat nepřiměřeně formalisticky, ale je třeba se zaměřit na účel dané právní úpravy, kterým je zajistit stavebnímu úřadu dostatek podkladů, na základě kterých může provést věcné posouzení daného záměru stavebníka. Téhož účelu může být zcela stejně jako předložením nové dokumentace dosaženo i odkázáním na dokumentaci, kterou má správní orgán již v dispozici. Obecně vzato, stavebník tím svoji povinnost splní, neboť dojde k naplnění účelu právní úpravy.*“
38. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že odkaz na dokument založený v jiném správním spise vedeném Ministerstvem vnitra (nadto v rámci řízení věcně provázaném se současným řízením), který žalobkyně – tak jak uvádí – učinila, by byl zcela postačující reakcí na výzvu k odstranění vad žádosti. Otázkou, kterou se musel dále městský soud zabývat, ale bylo, jestli žalobkyně takový odkaz před rozhodnutím Ministerstva vnitra skutečně učinila.
39. Městský soud musí dát žalované za pravdu, že z obsahu správního spisu skutečně nevyplývá, že by žalobkyně na potvrzení o zajištění ubytování doložené v předchozím řízení odkázala. Žalovaná ale současně neučinila žádné další kroky, kterými by tvrzení žalobkyně ověřila, resp. ověřila jejich důvěryhodnost.
40. Jak bylo rekapitulováno výše, žalobkyně poté, co byla vyzvána k odstranění vad žádosti, doložila dne 26. 2. 2014 svůj cestovní doklad. Ve správním spise se přitom nachází toliko kopie cestovního dokladu a strohý úřední formulář nadepsaný „Oznámení změny“ a formulář o předmětu dodatku (zaškrtnuto je, že byl doložen cestovní doklad); žádný podrobnější úřední záznam, který by specifikoval, že se žalobkyně osobně dostavila, že předala správnímu orgánu ty které podklady se ve spise nenachází; konečně ze spisu není ani patrné, která úřednice s žalobkyní jednala. Úřední záznam o ústním sdělení žalobkyně mohla do spisu provést pouze úřednice, která byla

s žalobkyní ve styku, a je nutné připustit i možnost opomenutí sepsat úřední záznam o komunikaci se žalobkyní ze strany této úřednice. Proto Městský soud dospěl k závěru, že označit tvrzení žalobkyně, že úřednici Ministerstva vnitra odkázala na dříve předložené potvrzení o zajištění ubytování, nelze shledat účelovým toliko na základě skutečnosti, že nemá oporu ve správním spise a to právě s ohledem na níže uvedené skutečnosti. Předně je třeba přihlídnout k tomu, že žalobkyně na výzvu ohledně ostatních dokladů reagovala a k tomu, že se předmětný doklad ve spise týkajícím se předchozího období skutečně nachází. Dále je třeba přihlídnout i k dalším okolnostem případu: k tomu, že žalobkyně je osoba cizí státní příslušnosti, která neovládá češtinu na stejné úrovni jako úřednice, při jednání s úřady (v České republice) je tedy zranitelnější, nelze od ní očekávat, že při jednání ve věci svého pobytového oprávnění osvědčí zvláštní opatrnost. Dále, že žalobkyně skutečnost, že na potvrzení o zajištění ubytování odkázala úřednici, uvádí ihned v odvolání (dokonce jako jediný odvolací důvod). Za další, že je zde věcná souvislost a časová návaznost aktuálního řízení a předešlého pobytového řízení (v jehož rámci žalobkyně potvrzení o zajištění ubytování na požadované období doložila). Ta mohla u žalobkyně vzbudit oprávněný dojem, že je k její osobě veden pouze jeden spis, ve kterém budou všechny doklady nalezeny, a že tak splnila povinnost předložit požadované doklady spolu se žádostí, nebo že stačí pouze neformálně na tento doklad upozornit příslušnou úřednici.

41. Vzhledem k výše řečenému se tudíž jeví městskému soudu postup žalované v odvolacím řízení, která se spokojila pouze s tím, že tvrzení žalobkyně nemá oporu ve spise, jako nedostatečný. Žalovaná měla za daných okolností přistoupit ke komplexnějšímu prověření tvrzení žalobkyně. Měla si rovněž vyžádat správní spis vedený v řízení o předešlé žádosti o prodloužení pobytového oprávnění (sp. zn. OAM-03661/DP-2013) a z něho ověřit, zda se tvrzení žalobkyně zakládá na pravdě.
42. Městský soud tak učinil a zjistil, že žalobkyně skutečně již v předešlém pobytovém řízení předložila potvrzení o zajištění ubytování, které by postačovalo i pro účely aktuálního řízení, potvrzení s platností od 25. 7. 2013 do 25. 7. 2015. Podle § 44 odst. 4 písm. e) ve spojení s § 44a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014 mohlo být povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání žalobkyni prodlouženo nejdéle na dobu, na kterou má platné povolení k zaměstnání, tj. do 14. 2. 2015 (podle rozhodnutí úřadu práce z 12. 2. 2014). Z uvedeného je zřejmé, že dříve dodané potvrzení o zajištění ubytování bylo dostatečné i pro účely aktuálního pobytového řízení.
43. Žalovaná tudíž nepostupovala při posouzení odvolání žalobkyně správně a její pochybení přitom mohlo vést k nezákonnému závěru o tom, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro prodloužení povolení k pobytu.
44. Shora uvedeným byla tedy vypořádána i námitka žalobkyně, že byly porušeny zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno v zákonných lhůtách, bylo ovšem vydáno v rozporu se zákonem.
45. Co se týče námítky žalobkyně, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud nepřihlédla k potvrzení o ubytování, které žalobkyně doložila v odvolacím řízení, soud uvádí, že souhlasí se závěrem žalované, že dle § 82 odst. 4 správního řádu lze k návrhům na provedení nových důkazů uvedených v odvolání přihlídnout, jen jde-li o takové důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, což není tento případ.
46. Rovněž tak se neztotožnil s námitkou, že žalovaný v rozporu s ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. V řízeních o žádosti se totiž toto pravidlo, jak bylo shora rozebráno, neuplatní. Z ust. § 45 odst. 1 správního řádu plyne, že je na žadateli, aby k žádosti doložil všechny zákonem, tedy i zákonem o pobytu cizinců, vyžadované doklady, s tím, že pokud je žadatel nedoloží, správní orgán jej vyzve a poučí jej o následcích nedoložení těchto dokladů, kterými jsou zastavení řízení. Rozsudek Krajského soudu

v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 57 A 47/2014-46, na který žalobkyně odkazovala, na věc rovněž nedopadá.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Vzhledem k tomu, že shora konstatované pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, rozhodl městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a toto rozhodnutí zrušil. S ohledem na to, že obdobným pochybením bylo zatíženo i rozhodnutí Ministerstva vnitra, přistoupil městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. rovněž ke zrušení jeho rozhodnutí a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
48. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení, které v souvislosti s tímto řízením vynaložila. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a na soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Ačkoliv žalobkyně s tímto návrhem neuspěla, tak platí, že rozhodnutí o nákladech řízení se odvíjí od úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), nikoliv od úspěchu s dílčím procesním návrhem. I přesto, že žalobkyně s návrhem na odkladný účinek žaloby neuspěla, jeví se tento její návrh – ve světle rozhodnutí ve věci samé – jako účelné uplatnění práva.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. prosince 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.